

LBRIS

We know
books

Ann Cleeves
Pământ rece
Titlul original: *Cold Earth*

Copyright © 2016 by Ann Cleeves
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2021 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLEEVES, ANN

Pământ rece / Ann Cleeves ; trad. din lb. engleză de Mihnea Arion. -
București : Crime Scene Press, 2021
ISBN 978-606-8959-68-9

I. Arion, Mihnea (trad.)

821.111

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: GELU ISPAS
Bun de tipar: septembrie 2021
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ann Cleeves

Pământ rece

traducere din limba engleză
de Mihnea Arion

CRIME SCENE PRESS

2021

Capitolul 1

Pământul alunecă în timp ce Jimmy Perez stătea lângă mormânt. Familia bărbatului mort era la origine din Foula și îi transportaseră sicriul pe două vâsle, în felul în care morții erau duși mereu la groapă pe acea insulă. Sicriul era cărat de niște rude îndepărtate ai căror strămoși se mutaseră în sud, în Anglia, dar care probabil consideraseră că tradiția merita reluată. Avuseseră timp să plănuiască evenimentul. Magnus făcuse atac de cord și zăcuse în spital vreme de șase săptămâni înainte să moară. Perez îl vizitase în fiecare duminică, stătuse lângă patul lui și îi povestise despre vremurile de demult. Nu despre vremurile rele, când Magnus fusese acuzat de crimă, ci despre cele mai bune și puțin mai recente, când locuitorii din Ravenswick îl incluseră în toate evenimentele comunității. Lui Magnus ajunseseră să-i placă la nebunie petrecerile, dansurile și ceaiurile de duminică. La spital nu-i răspunsese nici măcar o dată lui Perez, iar moartea lui nu luase prin surprindere pe nimeni.

Sicriul fu coborât în mormânt înainte să înceapă alunecarea de teren. În timp ce prima mână de pământ era aruncată peste sicriu, Perez își întoarse privirea de la groapă. Văzu așezarea Ravenswick întinzându-se dinaintea lui. Vedea Hillhead, ferma lui Magnus, chiar în vârful dealului de lângă capela

transformată în locuință unde Perez stătea cu fiica lui vitregă, Cassie. Mai aproape de coastă se aflau *kirk* -ul¹ și fosta casuță a preotului, care fusese transformată într-o reședință privată mult mai mare decât biserica. Se mai vedeau și serele de la ferma Gilsetter și o mică fermă care nu se zărea de pe drum. Perez nu știa cine locuia acolo acum. Școala unde învăța Cassie era mai la nord și nu se vedea din cimitir, iar după promontoriu era ascuns Hotelul Ravenswick și un complex elegant de case de vacanță în stil scandinav. Insulele erau căminul lui și nu-și putea imagina cum ar fi să locuiască altundeva.

Priveliștea era obturată de ploaie. Parcă ploua de luni întregi. În urmă cu două săptămâni se propusese chiar anularea *Up Helly Aa* din cauza vremii, dar festivalul focului nu fusese anulat niciodată pe timp de pace, așa că avusese loc în ciuda vânturilor puternice și a ploii torențiale. Perez redeveni atent la cuvintele femeii-pastor, dar în același timp îi revenea în memorie Fran, mama lui Cassie și iubirea vieții lui. Și ea era îngropată tot aici.

La început, alunecarea de teren nu stârni niciun zgomot. Animalele păscuseră pe deal pe tot parcursul anului. Oile mâncaseră iarba, răscolind rădăcinile și scoțând la iveală turba neagră din afund. Acum, după luni întregi de potop, apa se infiltrasse în adâncime, descătușând pământul. Parcă întregul deal începea să se miște. Conturul peisajului se modifică, dezgolind stâncile de dedesubt. Însă Perez deja își întorsese privirea înapoi către mormântul în care tocmai fusese așezat Magnus Tait, așa că nu știa ce urma să se întâmple.

Vuietul se auzi când alunecarea de teren deveni tot mai rapidă, angrenând bolovanii și pietrele din șanțurile de irigație. Când trecu de drumul principal rată o mașină,

1 „Biserică”, în dialectul scoțian și în cel din Shetland. (n. trad.)

însă mătură din calea ei mica fermă. Implacabil ca o viitură, mormanul de pământ se deplasa cu o putere care strivi acareturile. Lovi clădirea principală, spărgând geamurile și doborând ușa. Detectivul auzi mugetul impactului și simți vibrația sub picioare. Se întoarse în același timp cu ceilalți participanți la înmormântare. În Shetland, cimitirele se aflau lângă apă. Înainte să se construiască drumurile, morții erau aduși la groapă cu barca. Cimitirul Ravenswick era pe pământ plat, pe fundul unei văi din apropierea mării, apărat de un promontoriu. Acum, valea îngustă se umplea cu noroi și aluviuni, iar alunecarea de teren se apropia de ei tot mai repede. Vuietul se auzea atât de puternic încât cei prezenți își dădură seama ce se întâmpla. Rămaseră locului pentru o clipă, după care se împrăștiară, alergând spre terenul mai înalt. Perez cuprinse cu brațul un vecin în vârstă și aproape că-l cără pe sus la adăpost. Unul dintre tineri o ajută pe femeia-pastor, o doamnă de vârstă mijlocie. Scăpară la timp. Priviră cum pietrele funerare erau dărâmate precum niște piese de domino, iar alunecarea de teren trecu de pietrișul de pe plajă, după care se prăvăli apă. Piatra funerară a lui Fran era simplă și fusese cioplită de un sculptor, prieten de-al ei. Avea gravată imaginea unui culic, pasărea ei preferată. Perez privi cum viitura ia piatra pe sus.

Își reveni foarte repede. În mormânt nu mai rămăsese nimic din Fran, iar el n-avea nevoie de o piatră ca să-și aducă aminte de ea. Se întoarse ca să verifice dacă toată lumea era teafără. Se întrebă ce-ar fi zis Magnus Tait, care fusese aproape toată viața un singuratic, despre toată agitația de la înmormântarea lui. Se gândi că Magnus ar fi zâmbit timid și ar fi chicotit. Le-ar fi propus tuturor să

se întoarce la centrul comunitar să bea un păhărel. *N-are rost să stăm aici în mijlocul pustietății, băieți. Chiar n-are niciun rost.* În afară de femeia-pastor, toți ceilalți chiar erau doar bărbați. Era o înmormântare de modă veche, la care femeile nu veneau până la mormânt. Cei de față formau un grup mic. Deși lumea se străduise să-l cunoască pe Magnus spre sfârșitul vieții lui, bătrânul nu prea stabilise legături cu nimeni din afara Ravenswick-ului. Acum erau cu toții tulburați de forța alunecării de teren. De la distanță arătau ca niște oi uriașe risipite pe deal, rătăcite și umblând fără direcție.

Perez privi din nou coasta dealului. Se gândi că dacă alunecarea s-ar fi produs cu vreo doi kilometri mai la nord, școala din Ravenswick ar fi fost distrusă la fel de tare ca ferma care parcă fusese lovită de o bombă. Alunecarea trecuse la o distanță și mai mică de ferma de la Gilsetter și vechea căsuță a preotului. Detectivul privi ruinele din fața lui.

– Cine locuiește acolo?

Nu credea că cineva care se afla acolo ar mai fi putut fi în viață. Ar fi fost înghițit de noroi sau zdrobit de aluviuni. Însă nu-și aducea aminte să fi locuit nimeni acolo de când murise Minnie Laurensen.

– Cred că e părăsită, Jimmy. Fiul lui Stuart Henderson a stat acolo o vreme, dar s-a mutat acum mai multe luni.

Vorbise Kevin Hay, un bărbat masiv, de vârstă mijlocie, care locuia la Gilsetter și se ocupa cu aproape toată agricultura din zona Ravenswick. Perez nu reușea să-și aducă aminte când îl văzuse ultima oară pe Hay la cămașă și cravată. Probabil că tot la ultima înmormântare din Ravenswick. Părul lui negru era atât de ud din cauza ploii încât i se lipise de frunte. Arăta de parcă ar fi fost pictat.

– N-a fost închiriată?

Locuințele erau în continuare atât de greu de găsit în perioada asta a anului, încât până și casele de vacanță erau închiriate muncitorilor de la petrol și gaze. În Shetland erau foarte puține case libere.

– Din câte știu eu, nu.

Hay nu mai părea atât de sigur pe el.

– N-am văzut pe nimeni acolo. Afară nu era parcată nicio mașină. Dar de acasă nu se vede nimic din cauza serelor și paltinilor.

– Atunci e puțin probabil stea cineva acolo, răspunse Perez.

Era complicat pentru oricine să locuiască atât de departe de așezare fără să aibă mașină. Ceilalți participanți la înmormântare se adunau acum lângă femeia-pastor. Era calmă și liniștită și părea să țină situația sub control. Perez bănuia că plănuiau cum să se întoarcă acasă. Parcarea de la cimitir era la un nivel mai înalt, iar mașinile nu fuseseră atinse, însă unii dintre participanți locuiau de cealaltă parte a alunecării de teren.

– Dar tot aș vrea să verific.

Pe coasta dealului erau poteci pentru oi, iar Perez și Hay merseră pe una dintre ele. Priveau de sus ruinele casei. Acum că alunecarea de teren se oprise, nu se mai auzea decât ploaia. Tăcerea părea ciudată, lugubră, după vuietul asurzitor de mai devreme. Lumea sunase la urgențe, iar în curând urmau să apară mașini de pompieri și poliție, dar avea să mai dureze.

Zidurile principale ale fermei erau aproape intacte, dar alunecarea de teren slăbise pereții dinăuntru, iar jumătate din acoperiș se prăbușise, așa încât interiorul era vizibil ici-colo. Totul era negru, de culoarea pământului plin de turbă. Perez se duse și mai la vale ca să vadă mai bine încăperile.

Hay îl urmă, dar îi puse lui Perez o mână pe umăr.

– Nu te apropia prea tare, Jimmy. Dealul nu e prea stabil. S-ar putea să urmeze o altă alunecare. Și nu cred că-i nimeni înăuntru pe care să-l salvezi. N-are niciun rost să-ți riști viața.

Perez dădu din cap. Văzu că ceilalți participanți la înmormântare ajunseseră în parcare și că lumea pornea spre nord, luându-i în mașini și pe prietenii care stăteau la sud față de locul unde se produsese alunecarea. Perez bănuia că se îndreptau spre centrul comunitar. Între timp, femeile sigur pregătiseră o masă. N-avea rost să nu meargă într-acolo, mai ales că le prindea bine și o băutură caldă.

– Ar trebui să mergem cu ei, Jimmy, zise Kevin Hay. Nu putem să facem nimic aici.

Din depărtare se auzea zgomot de sirene. Hay privi înapoi spre deal, îngrijorat că avea să urmeze o altă alunecare.

– Du-te. Eu oricum trebuie să mai rămân.

Perez privi dincolo de fermă. În spatele bucătăriei fusese un șopron care acum era complet distrus. Probabil că noroiul luase cu el bucăți de sticlă și fier ruginit din acoperiș. Dar în spatele șopronului un zid de piatră care separa mica grădină de restul terenului de pășunat era aproape neatins. Părea să fi împins aluviunile printr-un spațiu unde cândva fusese o poartă de lemn. Lângă acest loc, marginile zidului erau afectate, roase ca o împletitură destrămată, dar mai încolo erau destul de întregi. Valul de pământ lăsase în urmă aluviuni când trecuse pe acolo. Perez văzu tăblia unui pat și două scaune de plastic care probabil că fuseseră depozitate în șopron. Și mai văzu ceva care strălucea în fața zidului gri, pe pământul negru. O dâră roșie. Culoarea era mai aprinsă decât sângele.

Se grăbi în jos spre ea. Alunecarea de teren lăsase în urmă cadavrul unei femei. Era îmbrăcată într-o rochie

exotică, sofisticată, din mătase roșie. Nu era ceva obișnuit pentru o zi de februarie în Shetland, chiar dacă se afla în casă când o prinsese alunecarea de teren. Avea părul negru și ochii negri, iar Perez simți că stabilește o ciudată legătură strămoșească. Poate că era din Spania, la fel ca înaintașii lui din urmă cu multe secole. Kevin Hay deja pornise spre parcare, iar Perez rămase singur cu ea până când ajunseră mașinile de la urgențe.

Capitolul 2

Alunecarea de teren dezlănțuise haosul. Drumul principal care ducea din Lerwick până la Aeroportul Sumburgh urma să fie închis cel puțin până a doua zi, iar exact în punctul în care lovise valul de pământ nu existau drumuri ocolitoare. Zborurile de pe Sumburgh fuseseră redirecționate în nordul Mainland, pe Aeroportul Scatsta. De regulă acesta era folosit numai pentru zborurile care aveau legătură cu industria gazului și petrolului, iar acum abia dacă mai făcea față. Afaceriștii trimiteau plângeri prin e-mailuri administrației locale, de parcă ar fi fost în măsură să influențeze natura, după care își cumpărau bilete pe feriboturi. Nici curent electric nu mai era. Alunecarea de teren distrusese stâlpii și îi smulsese din fundație. În sudul insulei, norocoșii care, pentru situații de urgență, păstraseră generatoarele de dinainte ca rețeaua principală să existe le puseră în funcțiune. Ceilalți se descurcau cu lumânări și lămpi cu parafină.

A doua zi după incident, Jimmy Perez era ocupat. Fiindcă era șeful poliției, în principal avea parte de întâlniri: cu administrația locală, ca să redea în folosință drumul cât mai repede posibil; cu serviciile sociale, ca să verifice dacă persoanele vulnerabile și în vârstă primeau mâncare și că aveau căldură în locuințe. Nu era tocmai treabă de

polițist, dar în Shetland era important să fii flexibil. Nu-i plăcea să fie prins la secție în discuții interminabile. Ploua în continuare, așa că pe geam vedea un orașel mohorât, iar linia orizontului dintre mare și cer era acoperită de nori. În ziua aceea nu părea că aveau să aibă parte de lumină.

Principalul obiectiv al colegilor lui era s-o identifice pe femeia ucisă de alunecarea de teren. Din câte-și dădeau seama, ea era singura victimă. Rochia de mătase nu avea buzunare și nu fusese găsită nicio geantă, așa că nu aveau nimic prin care s-o identifice, niciun card de credit sau pașaport. Pompierii susțineau că era în continuare prea periculos să intre în casa ruinată ca să-i caute obiectele personale. Partea de jos a feței, mandibula și nasul fuseseră complet distruse, iar partea din spate a capului era plină de răni. Perez se gândi că fusese luată pe sus de alunecarea de teren, dată de-a dura și izbită până ajunsese lângă zidul de piatră. Totuși, era ciudat că n-avea aproape nicio urmă pe frunte și la ochi. Pielea îi era zgâriată și sfâșiată, dar structura în sine a feței era intactă. Femeia îl privise cu ochii ei negri. Perez spera ca impactul inițial s-o fi ucis, sau măcar s-o fi făcut să-și piardă cunoștința, așa încât să nu-și dea seama ce se întâmplă cu ea. Și încă simțea acel atașament ciudat, irațional, care i se declanșase când o văzuse prima oară.

Bănuiau că locuia la ferma care fusese distrusă pe jumătate și umplută cu pământ negru. Poate că venise acolo în vacanță. Cu o zi în urmă fusese ziua de Sfântul Valentin, iar Perez își imagina că probase rochia roșie pentru iubitul ei. Voia să se asigure că urma să arate bine pentru a doua zi. Poate că se gândise să-i gătească ceva. Ceva condimentat, mediteranean, cu ardei și roșii de culoarea rochiei. Perez știa că toate ideile astea proveneau din fantezia lui, dar nu se putea abține. Își dorea să-i afle numele.

Tot nu descoperiseră cine era proprietarul casei, dar aflaseră numele locuinței: Tain. Se părea că o femeie care locuia în America o moștenise de la o mătușă în vârstă. În comunitate umbla vorba că o închiria neoficial. Intenționa s-o renoveze și nu voia s-o închirieze pe o perioadă lungă. Robert Henderson, al cărui frate fusese ultimul chiriaș, se afla într-o croazieră prin Caraibe, iar fratele lui lucra în Orientul Mijlociu. Era foarte frustrant și Perez nu era deloc mulțumit. Știa că există o explicație logică și că în curând cineva urma să apară și să-i stabilească identitatea, dar pentru moment femeia rămânea misterioasă, alimentându-i imaginația și făcându-l să se simtă caraghios.

Cadavrul urma să fie trimis cu feribotul la Aberdeen pentru autopsie, iar Perez spera că puteau să afle cine era pe baza lucrărilor dentare, odată ce legistul James Grieve își începea munca, dar asta putea să dureze mai multe zile. Și trebuiau să aibă măcar o idee vagă despre cine era femeia înainte să afle cine era dentistul ei. Perez nu credea că avea rost să verifice în Shetland. Nu era de-a locului. Ar fi remarcat-o în orașel sau ar fi auzit vorbindu-se despre bruneta care locuia la marginea comunității.

Acum era în pauza dintre două întâlniri. Își făcuse o cafea și se uita pe geam, spre primărie. Clădirea se profila întunecată pe cerul cenușiu. Sandy Wilson bătu la ușă și intra.

– Am vorbit cu majoritatea agenților imobiliari din Lerwick. Niciunul n-a avut în grijă casa din Ravenswick, și nici n-a închiriat-o.

– Atunci trebuie să dăm de proprietar.

Perez urmărea în continuare ploaia prin geam.

– Femeia s-ar putea să fi fost prietenă sau rudă cu proprietara. Tot n-avem nicio idee a cui e casa?

Sandy clătină din cap.

– Singura persoană care ar fi putut ști a murit.

– Ce vrei să spui?

– Magnus Tait. Era din generația lui Minnie Laurenson, bătrâna care locuia acolo la un moment dat. El ar fi putut să ne îndrume spre nepoata care a moștenit casa.

Însă Magnus murise la vârsta de optzeci și cinci de ani din cauza unui atac de cord, iar Perez își dădu seama că încă nu acceptase pe deplin dispariția lui. În ultimii ani, Magnus fusese o parte importantă din viața lui. Alunecarea de teren care întrerupsese înmormântarea tulburase procesul firesc. Magnus măcar apucase să fie așezat în mormânt cu oarecare demnitate. Sicriul fusese coborât în pământ înainte să fie inundat cu noroi cimitirul.

Perez o cunoscuse pe Fran, logodnica lui, fiindcă era vecină cu Magnus, iar bărbatul îi bătuse la ușă la scurtă vreme după ce ea fusese înmormântată. Părea rușinat, ca un copil timid. În mână ținea o pungă de dulciuri despre care știa că-i plac lui Cassie.

Pentru copiliță. Nevastă-ta a fost o fâmeie de ispravă.

Apoi se întorsese și plecase pe coasta dealului spre ferma lui fără să mai zică nimic, fără să se aștepte ca Perez să stea de vorbă cu el sau să-l invite înăuntru.

– Oare proprietara n-ar putea fi chiar femeia în rochie roșie?

Până la urmă, de ce nu? Perez cumpănea problema. Și-o imaginase ca pe o spanioloaică exotică, dar poate că și o americană se putea îmbrăca la fel de bine în mătase roșie.

Sandy dădu din umeri. Nu-i plăcea să facă presupuneri de teamă să nu greșească.

– Și ești sigur că nimeni n-a fost dat dispărut?

Perez se gândea că era puțin probabil ca femeia să stea singură în casă. Sau dacă stătea singură, cunoștea lume din Shetland. Februarie nu era o lună pentru vacanță sau